

meget store antal lovovertrædelser, man formoder der finder sted, er antallet af pådømte tilfælde særdeles lille, næppe over 10 om året. Loven fastsætter også straf for den kvinde, der ulovligt lader sit svangerskab afbryde. Men domfældelse af disse kvinder er næsten ikke forekommende. Samfundet synes, ved svigtende efterforskning af lovovertrædelserne, stiltiende at have erkendt, at lovens bestemmelser ikke er tilpasset de i samfundet herskende forhold. Der findes næppe grund til at antage, at man fra noget hold ønsker efterforskninger i svangerskabsafbrydelsesforhold væsentligt udvidet.

Det må således erkendes, at adgangen til svangerskabsafbrydelse er nær ved at være fri, men at kriminaliseringen dels bevirker, at indgrebet foretages på uforvarlig vis, samtidig med at der er betydelige muligheder for, at de nævnte lovovertrædelser trækker andre med sig. Pengeafpresning og blufærdighedskrænkelse har været fremdraget som eksempler i denne forbindelse.

Men værst er det dog, at disse mange ukvalificerede indgreb ofte indebærer fare for kvindens helbred, ja, endog for hendes liv.

På denne baggrund er det klart, at svangerskabsloven af 1956 ikke kan opretholdes uden at bevirke en almindelig svækkelse af retsbevidstheden og uden at udsætte et stort antal kvinder for betydelig risiko.

Der er naturligvis her først grund til at overveje, om det ville være rimeligt at udvide loven af 1956, så den medtog en række andre kategorier af besvangrede kvinder, hvor man lovmæssigt kunne tage hensyn til andre vanskeligheder i forbindelse med fødsler end de nuværende, fortrinsvis medicinske indikationer. Her må det dog erkendes, at allerede den nuværende lov giver store administrative vanskeligheder og efter det oplyste praktiseres ret forskelligt i forskellige områder af landet. Der er næppe nogen begrænset udvidelse af lovens område, der kan forventes at føre til en sikrere administrativ praksis. Snarest tværtimod. Heller ikke kan nogen anden afgrænsning siges at være rimelig i sig selv.

På denne baggrund har forslagsstillerne fundet det tvingende nødvendigt at fremsætte lovforslag om fri ret til abort i den tidligste del af svangerskabet. Denne ret bør kun indskrænkes af bestemmelser, der sikrer, at ønsket om abort er støttet på et modent overlæg, at indgrebets karakter er kvinden bekendt, og først og fremmest, at mødrehjælpsinstitutionen har haft lejlighed til at pege på mulighederne for hjælp og støtte, dels under graviditeten, dels når barnet er født og vokser op. . . .“

Forslaget gav ved *1. behandling* anledning til en omfattende debat.

Justitsministeren var enig med forslagsstillerne i, at en udvidelse af adgangen til svangerskabsafbrydelse burde søges gennemført. Man kunne enten anerkende en eller anden form for social indikation, eller man kunne lade den gravide kvinde selv afgøre, om hun ville